

Berta la granoteta

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: Guillem Escriche.

La Berta acaba de fer sis anys i viu en una ciutat on, si pares l'orella, encara hi pots sentir el silenci. Al seu barri, els carrers són amples i endreçats, i a banda i banda s'hi alcen arbres alts i amb frondoses capçades. Al costat de casa hi té un parc amb estructures altíssimes fetes de fusta, on s'hi enfila les tardes d'estiu i contempla les bandades d'estornells ballant pel cel. La Berta és una nena afortunada perquè cada dia va a l'escola; perquè té una pila d'amics amb els qui compartir la vida; perquè té avis, oncles i cosins amb qui gaudir tant de les festes més sonades com de les tardes plujoses i lleentes d'hivern. I tot i no tenir ni pare ni germans, la Berta té una mare que val per tots.

La Berta té un sac ple de motius pels quals ser feliç i fins fa poc res no li havia fet perdre el somriure. Perquè mai res no l'havia angoixat.

A finals del mes de febrer, mentre sopaven, la mare li va dir que havia de fer un petit viatge de feina. Se n'havia d'anar a un altre país, però seria per molt poquet temps. “Marxaré dimarts i tornaré diumenge”, li va explicar. “Ja veuràs que ni te n'adonaràs, que he marxat!”. La mare va somriure i va fer una carícia a la galta de la Berta, que s'havia quedat amb la cullera a mig camí entre el plat i la boca de sorpresa com es va quedar per aquella notícia. “I em quedaré a casa tota sola?”, va preguntar-li la nena, que començava a sentir un nus a la gola que no la deixava seguir menjant. “No! I ara! Les nenes de sis anys no es poden pas quedar soles a casa! Que potser saps fer truites per sopar, tu?”, va riure la mare. “Podràs venir a jugar a casa cada tarda, però a sopar i a dormir aniràs a casa dels avis. Què et sembla?”.

Malament! Volia cridar la Berta. Però no va poder. No sabia què li passava. Aquell nus a la gola es va convertir en una pedra pesant que se li va instal·lar a la panxa i la deixava respirar només a mitges. Aquella nit, a la Berta li va costar molt adormir-se. Com cada nit, la mare i ella van llegir un capítol d'aquell llibre d'aventures tan emocionant, però la Berta no va entendre res. Sentia la veu de la mare dibuixant paraules, però no la podia escoltar perquè dins el seu caparró hi voltaven altres assumptes.

“No vull que la mare se'n vagi”, es repetia per dins, una i altra vegada. Quan va tancar el llum, les idees no van desaparèixer, al contrari, en van néixer més encara. Donaven voltes com la roba dins la rentadora, primer a poc a poc, després a una velocitat de vertigen, que fins i tot la va marejar. “I si no torna, la mare?”, es preguntava. “I si allà on va s'ho passa tan bé que decideix quedar-s'hi? I si no troba el camí de tornada a casa? I si l'avió cau al mar? La mare no és gaire bona, nedant. I si...?”.

Totes i cada una de les nits, a partir d'aquella, van ser iguals. Els pensaments sobre el viatge de la seva mare l'angoixaven, i com més hi pensava, més por tenia. "No vull que la mare se'n vagi". A les fosques, la Berta sentia aquella pedrota pesada que anava de la panxa al coll i tornava a baixar a la panxa. Ningú no sabia què sentia perquè ni tan sols ella entenia massa bé què li passava. La Berta no tenia paraules per explicar aquella barreja de por, tristesa i angoixa, però no es podia desfer de la sensació. Fins i tot quan no hi pensava, continuava encongida, i no va trigar gaire a canviar d'humor.

Dimarts. Des dalt de tot del tobogan del parc, la Berta mirava el cel. Buscava l'avió on havia pujat la mare. Feia tan poca estona que li havia dit adéu... i ja la trobava tan a faltar! La Berta va plorar una mica. Després va baixar i va anar cap a casa amb l'avi Joan, que li va explicar que aquell dia per sopar farien sopa de pistons amb cigrons, el plat favorit de la petita. La Berta va somriure, però de seguida va tornar a pensar en la mare "Hi deuen fer pistons amb cigrons, allà on ha anat? Vull que torni la mare". I es va tornar a capficar. I no en va sortir, ni aquell dia ni el següent. Aquell sentiment li havia pres el cor, el cap i panxa, i sense voler-ho, li impedia gaudir de res. De pensar en res més. "Vull que la mare torni".

La següent nit, l'avi es va asseure al seu costat per llegir-li el capítol del llibre, com era costum. Però la Berta l'escoltava només a mitges. Ell, que se'n va adonar perquè tenia 80 anys i ja havia vist un munt de coses a la vida, va aturar-se un moment i va tancar el llibre.

- "Saps, què, Berta? Aquest vespre, en lloc de lectura, farem un joc". La nena se'l va mirar sense entendre'l. "La mare sempre diu que abans d'anar a dormir no puc jugar perquè m'esvero!".

Però aquell joc era un joc tranquil, molt tranquil. "De fet, és un joc que t'ajudarà a dormir millor". L'avi Joan va somriure i la Berta, per un moment, el va imitar. Sense que hagués calgut dir-li res, l'avi havia endevinat el que li passava per dins i això la consolar una mica. "Aquest és... el joc de la granota!".

La Berta, divertida, va riure per sota el nas. Què volia dir, l'avi? Que es posarien a fer bots per l'habitació? "No! Res de bots! Les granotes salten molt amunt, és cert, però saps què és el que millor saben fer? Mirar, observar, escoltar... i respirar inflant i desinflant aquella panxota que tenen. Les granotes saben estar atentes i tranquil·les, i quan ja ho han vist tot... fan un salt i se'n van cap a una altra banda!".

L'avi li va proposar a la Berta que tanqués els ulls i respirés amb la panxa. La Berta ho feia, notant que era com un globus que ara era ple d'aire, ara s'anava buidant... S'imaginava a ella mateixa com una granoteta estirada al llit, amb el pijama d'estrelles i un avi gripau donant-li la maneta i respirant al compàs. No pensava en res més. Ni en ahir ni en demà. I sense saber com... la pedra que feia tants dies que tenia a la panxa va començar a ser menys pesada... Fins que va fer-se tan lleugera que va deixar de sentir-la. Màgia! Aquell vespre, la Berta es va adormir sense ni adonar-se'n. I d'un salt, es va plantar al dissabte.

La Berta estava contenta. Perquè era cap de setmana i podia mirar una miqueta la tele però, sobretot, perquè l'endemà tornava la seva mare. "Anirem a un concert, aquesta tarda, Berta!", li va dir l'avi. Però la nena no tenia cap per res que no fos la tornada de la seva mare. Una altra vegada tornava a donar voltes i voltes sobre la mateixa idea: demà, demà, demà. Estava ansiosa i una mica massa esverada. Una mica massa perquè a l'auditori, on van anar a sentir la música, s'havia d'estar quiet i atent "com una granota!", li va dir l'avi.

- "La mare arriba demà i tu estàs molt emocionada. I això està bé. Però ara som aquí, a punt per veure un concert, oi?", li va dir l'avi.

La Berta va recordar el joc de la nit anterior i va somriure. I, per un segon, va tornar a imaginar-se a ella mateixa com una granoteta asseguda en una de les butaques de l'auditori, amb els ulls ben oberts. "Hi haurà una tuba? I un sausofó?", va preguntar ella interessada. "I tant. I un fagot... i potser una trompeta i tot!", va respondre l'avi, emocionat.

Els llums de la sala es van apagar. La gent va aplaudir. A l'escenari van anar sortint, un a un, els músics. I en el moment en què va sonar la primera nota, la Berta es va abandonar totalment a la música. Dins el seu cap no hi havia res més i va gaudir del concert com si no hi hagués res més al món.

L'endemà, diumenge, a les dues del migdia, la mare de la Berta sortia per la porta de l'aeroport. D'un salt, ella se li va penjar al coll. L'avi Joan se les mirava des del costat del cotxe, content de veure la seva néta tan feliç un altre cop. "Vinga, va, afanyeu-vos, que l'àvia ja deu haver tirat l'arròs!", els hi va dir. De camí cap a casa, la mare li va explicar a la Berta que el seu viatge havia estat molt bonic. "I tu? T'ho has passat bé?", li va preguntar acte seguit. "Sí...", va dir la Berta, d'entrada, sense tenir-les totes. "T'he enyorat una mica... però després l'avi em va ensenyar a fer la granota! I vam anar a un concert molt guai! Hi havia un sausofó i una tuba i...". Molt emocionada, la Berta li va explicar a la mare el concert sencer, pas a pas, nota a nota, cançó a cançó, contenta com si el tornés a reviure. Va ser un diumenge bonic i radiant, van menjar un arròs deliciós i després, a la nit, van acabar el llibre d'aventures.

A partir d'aquell dia, cada cop que la mare va haver de marxar de viatge o que alguna cosa es torçava a la petita vida de la Berta, ella recordava el que l'avi li havia ensenyat aquell vespre: a no pensar en el que va passar ahir o passarà demà, a ocupar-se només del que estava passant en aquell precís instant. I cada cop que ho necessitava, la Berta es convertia en granota, amb els ulls oberts al món i la panxa com un globus que s'omplia i es buidava a pas tranquil. I anar fent, perquè les coses bones s'han de gaudir i les no tan bones, només deixar-les passar.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital